

tillades dog altid fradraget i det afgiftspligtige beløb.

Denne ændrede praksis har været fulgt siden begyndelsen af 1956, og udvalget gav ved en cirkulæreskrivelse af 5. juli 1957 samtlige ejere af parcelhuse med tilskudsdeklarationer i Københavns kommune meddelelse om udvalgets nye praksis.

Ved højesteretsdom (U. f. R. 1960, side 23) af 11. november 1959 er det statueret, at den af udvalget ændrede praksis havde fornøden hjemmel. Det anføres i dommen bl. a., at de siden tilskuddets udbetaling stedfundne ændringer i pengeværdien og faste ejendommens værdi ikke — uden særlig lov-hjemmel — kan bevirke, at deklarationens bestemmelser om afgivelse af overskud nu skulle være uforbindende.

En del ejere af de ejendomme i København, der er behæftet med tilskudsdeklarationer, har imidlertid over for såvel boligministeriet som folketingets ombudsmand rejst indsigelse mod den af udvalget vedrørende tilskudsdeklarationer anlagte praksis, som de finder ubillig på baggrund af den stedfundne udvikling. De har fremhævet, at der i alle andre kommuner er givet tilladelse til aflysning af deklarationerne uden afgivelse af overskud, og at ordningen også for så vidt angår Københavns kommune indebærer en urimelig forskelsbehandling af ejere, der har opnået tilskud. De har i denne forbindelse henvist til, at en række ejere efter den indtil slutningen af 1955 fulgte praksis har fået deres deklarationer aflyst.

På baggrund af disse henvendelser udbad boligministeriet sig i skrivelse af 19. juni 1962 en indstilling fra Københavns magistrat med hensyn til spørgsmålet om rimeligheden af en fortsat opretholdelse af de omhandlede tilskudsdeklarationer. Københavns magistrat meddelte som svar herpå i skrivelse af 5. april 1963, at spørgsmålet havde været forelagt udvalget vedrørende tilskudsdeklarationer. Udvalget havde oplyst, at man ikke i udvalget havde kunnet nå til enighed om at ændre den nuværende praksis, hvorefter deklarationerne opretholdes i fuldt omfang. Det var udvalgets opfattelse, at boligministeriet, såfremt dette anså en nyordning for påkrævet, burde gennemføre en sådan ved lov, idet deklarationerne er udstedt med hjemmel i lov. Københavns magistrat henholdt sig til denne udtalelse.

Ministeriet rettede derefter i skrivelse af 11. juni 1963 en fornyet henvendelse til Københavns magistrat, hvori man anførte, at avancekontrollen som følge af den prisudvikling, der har fundet sted inden for de 40 år, der er hengået siden tilskuddenes ydelse, har fået en virkning, som man slet ikke har

kunnet forestille sig, da tilskuddene blev ydet, og at denne virkning efter ministeriets opfattelse står i et urimeligt forhold til tilskuddets størrelse. Ministeriet henviste endvidere til, at de stedsevarende deklarationer tillades ophævet alle andre steder end i København, og at det afgørende for, om en deklaration blev tidsbegrænset eller stedsevarende, var en forskel i tilskuddet på kun 5 pct. af anskaffelsessummen. Det var derfor efter ministeriets opfattelse næppe fortsat rimeligt at opretholde de stedsevarende deklarationer i deres nuværende skikkelse på de private parcelhuse i København. Ministeriet bemærkede yderligere, at der ved salg af parcel- og rækkehuse med statsstøtte efter byggestøttelovene siden 1958 ikke føres avancekontrol, uanset om statslånet bliver indestående i ejendommen, jfr. boligministeriets cirkulære af 7. februar 1958 om ejerskifte m. v. af parcel- og rækkehuse med statsstøtte efter byggestøttelovene.

Ministeriet tilkendegav ud fra disse synspunkter, at ministeriet for sit vedkommende ville finde det rettest at tillade deklarationerne aflyst eventuelt således, at der som betingelse for aflysningen blev forlangt indbetalt et til de i sin tid til stat og kommune ydede tilskud svarende beløb. Ministeriet udbad sig under henvisning hertil oplysning om, hvorvidt magistraten efter omstændighederne ville kunne akkviescere ved en sådan ordning, således at denne kunne gennemføres uden lovændring.

Københavns magistrat tog ikke stilling til denne henvendelse, men oversendte den til udvalget vedrørende tilskudsdeklarationer. Udvalget meddelte derefter i skrivelse af 24. oktober 1963, at sagen havde været behandlet på udvalgets møde den 27. september 1963, og at 6 medlemmer af udvalget på dette møde vedtog at udtale, at disse medlemmer ikke ville kunne akkviescere ved den af ministeriet foreslåede ordning, men fortsat måtte mene, at en eventuel nyordning vedrørende de gyldige stedsevarende tilskudsdeklarationer burde gennemføres ved lov, idet deklarationerne er udstedt med hjemmel i lov.

Såfremt der måtte blive fremsat lovforslag om tilskudsdeklarationernes aflysning mod tilbagebetaling af tilskud, ville de nævnte 6 medlemmer af udvalget i øvrigt finde det rimeligt, dersom der i forslaget blev optaget en bestemmelse om konjunkturregulering af tilskuddene, forinden disse tillades tilbagebetalt.

I medlem (udvalgets formand) fandt, at man burde gå ind for den af ministeriet foreslåede ordning, og at denne måtte kunne gennemføres uden indblanding fra lovgivningsmagtens side, dersom